

IL·LUSTRACIÓ València fa una retrospectiva del dibuixant Max

El Museu Valencià de la Il·lustració i de la Modernitat va inaugurar ahir Max: Panòptica 1973-2000, una exposició retrospectiva de l'il·lustrador Francesc Capdevila, Max, que posteriorment viatjarà a Mèxic i al Brasil. Vertebrada en quatre blocs temàtics, la mostra exhibeix l'evolució del seu treball a través de 120 peces originals, ordenades cronològicament. Max va ser Premio Nacional de Cómic el 2007. ■ REDACCIÓ

MÚSICA

El concert de Manel a Girona s'avança a les sis

A causa de la coincidència del concert de Manel a l'Auditori de Girona amb la final de la Champions League entre el Barça i el Manchester dissabte 28 de maig, el quartet barceloní i la direcció de l'Auditori han decidit avançar el concert de les nou del vespre a les sis de la tarda. Aquelles persones que, pel canvi d'horari, no puguin assistir al concert, podran tornar-les i recuperar-ne l'import. ■ REDACCIÓ

CIRC

El Circ Raluy, tirat a la carretera prop de Madrid

Una cinquantena d'artistes i tècnics del Circ Raluy han passat dues nits sense aigua ni llum tirats amb les seves 25 caravanes a una àrea de servei a l'autopista A-2, a uns 20 quilòmetres de Madrid, després que l'Ajuntament de Madrid els hi ha denegat el permís per actuar. La companyia, que tenia previst debutar avui, està pendent que l'Ajuntament rectifiqui i els permeti actuar. ■ M. BARRERA

Ojos de Brujo torna a suspendre el seu últim concert a Barcelona mentre la cantant, Marina Abad, grava el primer disc en solitari

Agonia final

Raquel Font
BARCELONA

Aquest vespre Ojos de Brujo havia de celebrar el seu últim concert a Barcelona en el marc d'una gira, amb disc inclòs, per acomiadar-se dels fans, *Corriente vital, 10 años*. Finalment, però, han suspès l'actuació a l'Apolo per motius "contractuals", segons va publicar el grup fa un parell de dies al seu Facebook, sense notificar-ho abans al promotor ni a la sala, que en un comunicat asseguren que no saben els motius reals de la cancel·lació. Mentrestant, la cantant, Marina Abad, està immersa en la gravació d'un disc en solitari.

Fa un parell de mesos ja havien anul·lat a última hora el que també havia de ser el darrer concert a la capital catalana, tot i que llavors havien de tocar al Sant Jordi Club. Potser la tercera serà la bona, perquè el grup encara confia "fer un concert a Barcelona, sense promotors pel mig, abans de finals d'any". De moment, l'import de les entrades es tornarà als mateixos punts de venda a partir d'avui.

Declivi

Tot plegat, un cúmul de despropòsits d'un grup que ja fa temps que va de cap a caiguda per motius diversos. D'una banda, la

Els integrants de l'última formació d'Ojos de Brujo ■ ARXIU

Desavinences artístiques i personals han provocat la desintegració del grup

crisi en la qual està immersa la indústria discogràfica, però sobretot les desavinences artístiques i personals entre el nucli dur de la formació han provocat que de mica en mica s'anés desintegrant. Dels fundadors —el guitarrista Ramón Giménez, DJ Panko, el baixista Juanlu i el cantant Dani Carbonell *Macaco*—, ja no en queda cap i de la formació inicial

sobreviuen la cantant Marina Abad i el percussionista Xavi Turull, que continuen mamant de la teta d'Ojos de Brujo, tot i que la marca no és exclusivament seva. Qui havia de dir a finals dels noranta, quan Ojos de Brujo no només van revolucionar el panorama musical del nostre país amb la seva particular fusió de flamenc amb altres estils si-

nó que també van ser abanderats del moviment alternatiu i l'autogestió, que l'aventura acabaria com el rosari de l'aurora.

La cosa està tan complicada que han acabat en mans d'advocats perquè darrere d'Ojos de Brujo no només hi ha la marca, sinó també els deutes d'una empresa (Nàquera Compas) i un segell (Di-que-la Records). ■

Albert Roig guanya els Jocs Florals

El poeta guanya amb 'La tempesta', una obra d'inspiració shakespeariana

Lluís Lloret
BARCELONA

Albert Roig (Tortosa, 1959) rebrà el guardó Jocs Florals de Barcelona 2011 dilluns 16 de maig a les set del vespre al Saló de Cent de l'Ajuntament. Ha estat el primer cop que s'anun-

cia el guanyador dels Jocs Florals al llarg de la roda de premsa de presentació de Barcelona Poesia, però aquest és només un dels canvis de fons i de forma que proposen el tàndem neuràlgic de la festa de la poesia, format per Eduard Escoffet i Martí Sales.

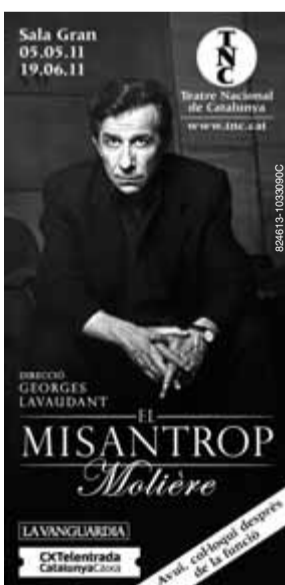
Roig, que també és assagista, traductor i professor de l'Institut del Teatre de Barcelona, és un defensor de l'oralitat. "L'oralitat

és la base de tot, sense oralitat no hi ha poesia i durant molts anys no hi va haver oralitat". I també defensa l'experimentació: "Els catalans experimentem en totes les arts, com en les escèniques; tot està dit i cal buscar noves maneres de comunicar la veritat que volem expressar; en principi el poeta escriu per a ell mateix, no per al públic, bé, potser tret de casos com Joan Margarit".

Albert Roig té un nou premi ■ JUANMA RAMOS

La tempesta està inspirat en el títol homònim de Shakespeare; "Pròsper està penjat a un illa i jo, quan el vaig escriure, ho estava al Brasil", explica l'autor, que ja acumula premis com el Carles Riba, l'Ausiàs March, el Gabriel Ferrater i el Miquel de Palol. El premi té una dotació de 10.000 euros, s'hi van presentar 88 originals i el poemari serà publicat per Edicions 62. ■

Ens ha arribat

Venda immobiliària al Regne Unit

El ministre de Foment, José Blanco, ha anat al Regne Unit per convèncer els inversors que comprin habitatges a

l'Estat espanyol. La premsa britànica li ha recordat que hi ha uns 50.000 compatriotes afectat per la llei de costes o

perquè han perdut la fiança per a una construcció que mai s'ha fet. La premsa ultra d'aquí ho ha recollit i ho ha desta-

cat. Com si les lleis i les pèrdues de fiances només afectessin els britànics. Si fas, malament; i si no fas, també.

UT/UDA

Alfred Bosch

Pilota

Diguem que baixa un marcià i et veu a la Terra, rodona i temptadora. Et veu concretament en un camp de futbol, amb una vintena de terrícoles que et xuten amunt i avall. Diguem que se'n fa creus, però pensa: coi, si et maltracten tant, deu ser que no vals res. I aleshores el marcià et veu volar cap a la xarxa d'una porteria, i observa que es desferma la festa. Veu el públic que salta i balla, veu algun dels jugadors que et pren entre les mans, et besa i t'alça com si fossis el bé més preuat.

Diguem que el marcià no entén res, però s'arronsa d'espatlles i imagina: bé, deu ser una cosa d'aquelles dels humans, que són tan volcànics i tan aviat fan brams com s'adormen, i de seguida se n'obliden. I l'endemà l'alienígena veu que els de la Terra són tancats a casa mirant escenes del xou, i obren les pantalles dels ordinadors i et miren altre cop, i agafen diaris de paper i t'hi veuen, i totes les converses són sobre tu, pilota protagonista.

Diguem que en aquella hora precisa el marcià decideix que ja n'ha tingut ben bé prou i pren la resolució de tornar al seu Mart estimat de la infància, on les coses són raonables i comprensibles. Allà dalt, si algú s'avorreix, allarga l'antena, afina la trompeta verda i es posa a cantar o a parlar amb els seus veïns i amics. I tu, pilota, no empipes gaire, perquè si algú et clava una coça, surts volant cap a la muntanya més alta i ni el Casillas, ni el Mourinho, ni el mateix Messí, no poden fer res per aturar-la. Coses de la gravetat i del futbol.

Les cares de la notícia

EXCONSELLERA D'ACCIÓ SOCIAL

Carme Capdevila
Cal donar explicacions

Josep Lluís Cleries ha denunciat que s'han trobat 30.000 expedients de la llei de dependència "abandonats". L'exconsellera respon que són expedients "tramitats però no tancats" i que la denúncia obeeix a un intent de Cleries d'amagar la seva "incapacitat". Dit això, la ciutadania es mereix unes explicacions molt clares.

POETA

Albert Roig
Poesia i oralitat

El poeta Albert Roig (Tortosa, 1959) rebrà el guardó Jocs Forals de Barcelona 2011 per la seva obra titulada *La tempesta*, d'inspiració shakespeariana. Albert Roig, que també és assagista, traductor i professor de l'Institut del Teatre de Barcelona, és un defensor de l'oralitat en la poesia.

PRES. DE LA REPÚBLICA POPULAR DE LA XINA

Hu Jintao
La dissidència segueix perseguida

És commovedora la preocupació dels benpensants de tot el món per la vulneració dels drets humans en alguns casos molt concrets i recents, perquè contrasta amb el silenci absolut per la vulneració d'aquests mateixos drets, i no en un cas concret sinó en milers, a la República Popular de la Xina. Però els clíxés ideològics d'una banda i la conveniència econòmica d'altra fan que ens mirem la Xina com si estigués per sobre del bé i del mal.

ACTRIU I PALLASSA

Pepa Plana
Projecció internacional

Pepa Plana és la confirmació d'un fet observat abans: en aquest país tenim artistes (i científics, investigadors, literats, músics i cineastes) de gran talent i amb projecció internacional. Ara tindrà un paper protagonista en l'espectacle que el prestigiós Cirque du Soleil prepara per a l'any 2012.

L'escaire

Vistes de la batalla

Des de l'antiguitat, és una imatge clàssica de les estampes militars: el general contempla l'evolució de la batalla. Sol ser dalt d'un turó i és freqüent que tingui un posat sever i arrogant, muntat a cavall i estigui envoltat dels lloctinents i servidors. Observa com els seus homes lluiten, fereixen i són ferits, maten i moren. Amb l'espasa a la mà, el general potser ordena moviments estratègics, un repliegament, una maniobra, l'assalt de la cavalleria. En el transcurs del temps, l'escena ha evolucionat, tant se val. Ha canviat la indumentària, han aparegut

els prismàtics, però deu ser una de les més persistents icones de la guerra perquè ara la propaganda nord-americana s'ha afanyat a difondre mundialment la imatge del comandant en cap Obama en aquesta situació en què hem vist cromos d'Anníbal, el cartaginès, i dels elegants mariscals napoleònics o fotos del petit general Franco. La batalla que contemplava Obama era tan peculiar com l'indret des d'on l'observava i els mitjans a través dels quals la veia. Els temps

van canviant... Més que d'una batalla es tractava d'una nit de sant Valentí, a l'estil tradicional de la prestigiosa escola de Chicago. No hi havia gavadines ni barrets de

feltre ni aquells magnífics Dodge i Buick de la gran època, sinó helicòpters Black Hawk i vestuari i armament militars futuristes, però la consigna era la mateixa: no deixeu testimonis. I

no en van deixar. A milers de quilòmetres, el comandant en cap ho contemplava amb imatge i so, en una habitació que sembla petita. Curiosament no està pas situat al centre de l'escena, que ocupa un militar gros, amb la jaqueta carregada de ferralla, que tecleja un portàtil. Al seu costat, Obama té la mirada intensa, l'expressió concentrada, dura. A l'altra banda de la taula, plena d'ordinadors, Hillary Clinton es tapa la boca amb la mà, amb un gest proper a l'horror. Robert Gates, en canvi, afegeix a la tensió un punt de complaença sàdica. Tot el grup mira cap allà

on se suposa que hi ha la pantalla.

És una foto històrica, que ve del fons dels temps.

ANTHONY GARNER